

איסלם – סיכום הרצאה של ד"ר רפי ישראלי

האיסלם נמצא ב - 55 מדינות. בשליש ממדינות העולם הן או בשלטון איסלמי או שיש בהן רוב מוסלמי. באפריקה ובאסיה האיסלם דומיננטי. ברוב מדינות האיסלם יש נוכחות של פונדמנטליזם איסלמי (בכ - 50 מתוך 55 מדינות). אלא תנועות רפורמה הרוצות לחזור לשורשי האיסלם. בעולם יש כמליארד מוסלמים מהם הערבים הם כ - 200 מיליון (חמישית).

היסטוריה: חצי האי ערב לפני בוא האיסלם: 2 אימפריות שולטות - הקיסרות הביזנטית הנוצרית והקיסרות הסאסאנית הזוראסטרית. לשתי המדינות הללו יש מדינות חסות: חירה לפרסים וגסאן לביזנטים. דרך מדינות חסות אלו חדרו השפעות תרבותיות ודתיות שהשפיעו על מוחמד. חצי האי ערב הוא עצמאי אך עם קשרי מסחר ענפים.

בתקופה שלפני מוחמד, יש אוסף של סיפורים שבע"פ על חיי השבטים שהיו בחצי האי ערב. למסורת הזאת קוראים - אֵיָאם אַל עַרַב - "ימי הערבים". מתאר את המבנה השבטי - קוֹוֹם (בשפה הערבית עד היום לאום ולאומיות זה קוֹוֹם. עד היום הלאומיות והשבטיות הולכים יחד: דוגמא - אפגניסטן ופקיסטאן). המושג שָׂאֵב - עם הוא מושג מודרני של עם בתוך מדינה מוגדרת. ראש השבט - סֵייד או שייח. (סייד - אדון, מר כיום). שייח בא מהכינוי - זקן. ראש השבטאינו משרה מורשת אלא בזכות כשרון אישי - מנהיגות. (מְרֻוּה - תכונת הגבריות ההופכת אותו למתאים להיות ראש השבט). המנהיגים המושרשים אצל השבטים: (1) נקמת דם. אם הורגים מישהו מהשבט שלך הדם ממשיך לרתוח עד להריגת מישהו מהשבט השני. (2) הכבוד: מתקשר או לאישה או לאדמה. פגיעה באדמה של מישהו כאילו שפגעת בכבודו. הכושר של הגבר לשמור על הטריטוריה שלו הוא שנותן לו את כבודו. הערבים מדברים על "שלום עם כבוד".

בְּדוּוּי - איש המדבר. בְּאָדוּ = מדבר. אוהל נקרא בית שְׂעָר - בית העשוי משער. שער הגמל סופח מים, וכשיש גשם רב הוא מתנפח והופך לאטום למים. בשבט יש את "משורר השבט" - שאֶעֶר שתפקידו לשמור על מסורת השבט מדור לדור. הוא גם יוצר שירה מלהיבה לעידוד פעילות השבט. ערב - הבדווים הגדירו את עצמם בשם ערבים, וכך הגדירות את שפתם ואת תרבותם.

הדת לפני בואו של מוחמד: (1) דת המבוססת על פולחן עצמים. (FETISH). העריצו דבר הנראה "על טבעי" - עץ בודד באמצע המדבר, קבר של איש קדוש, וכך גם מטאוריט - האבן הקדושה בכעבה שהייתה מקום לעליה לרגל לפני מוחמד.

בחודש העליה לרגל לכעבה יש "שביתת נשק" ולא תוקפים אחד את השני. (במדבר המשאבים מועטים - ולכן יש מאבקים בין השבטים השונים). (2) השפעות של אלהיות כפי שהגיעו ממפגש עם ממלכות חירה וגסאן. (3) מושג החליף: היו עוד אנשים בערב שהאמינו באל אחד פרט למוחמד. היו מהם שהיו מוכשרים ממוחמד. היו גם שבטים יהודים שהאמינו באל אחד. (4) נזירים נוצרים רבים נמצאו במדבריות ערב. אחת הסיבות לכך: המאבק הנסטוריאני לגבי אופיו של ישו גרם להם לנדוד לתוככי המדבריות.

בתוך המסגרות השבטיות הנוודות היתה כבר תרבות עירונית, שהיתה מבוססת על ערי מסחר ועל צמתי דרכים. מכה ויתרב הם הערים הבולטות ביותר. אותה תקופה (מאות 1-3 לספירה) היה קשר ימי מערי איטליה לאלכסנדריה - הנמל הגדול והחשוב ביותר. מאלכסנדריה על גמלים עד לחופי ים סוף. משם המשך בהפלגה עד לאיזור הקרוב לג'דה ומשם למכה וממנה למפרץ הפרסי או דרך המדבר או הפלגה לאורך חופי עד להודו. גם בערים מבנה שבטי - כמו שבט קורייש שיושב במכה. העיר נוהלה ע"י מועצה שנקראה שורה. מכה היא עיר משגשגת.

מדוע לא נוצרו שפות שונות במרחבים כה גדולים ומבודדים כמו מדבריות ערב? התשובה לכך: "משוררי השבטים" השאער, ידעו את השפה הקלסית ולכן עד היום יש את הערבית הספרותית אל מול הערבית המדוברת, שהיא בעצם ניבים מקומיים.

האיסלם, כדי לתת לעצמו לגיטימציה, הגדיר את כל התקופה שקדמה לו בתור ג'אהליה - תק' הבערות. הפונדמנטליסטים השונים טוענים שגם כיום חלק מהשליטים הם ג'האל - נבערים! ולכן זה נותן להם לגיטימציה להלחם בשליטים שהם מוסלמים! כשם שעשה זאת מוחמד בזמנו.

מוחמד: גודל ע"י דודו אחרי מות אביו. בקוראן יש דברי ביקורת ונאצה כנגד דודו זה שהזניח אותו! בשנות העשרים שלו הכיר את האלמנה חאדיג'ה שבעלה היה סוחר בשיירות. מוחמד יוצא עם השיירות שלה לתחומי הפריפריה עד למדינות גסאן וחירה. מוחמד היה הולך לבוש תמיד באדרת ירוקה! מכאן הפך הירוק לסמל האיסלם!

בגיל 40 התבודד במערה, ושם נגלה לו המלאך גבריאל, וציווה עליו לקרוא את הלוח שהחזיק. הוא לא יודע לקרוא! לבסוף, גבריאל מכה אותו בכתפו, ומתרחש הנס הראשון - הוא יכול לפתע לקרוא! אחרי כמה התגלויות, הוא מחליט לעזוב את עיסוקו כסוחר, ויוצא להטיף ברחובות מכה. מטיף נגד העושק הכלכלי שיש בעיר. מטיף לאמונה באל אחד ומנבא על ההרס הצפוי לעיר!

אנשי שבט קורייש תוקפים אותו, לועדים לו וזורקים עליו אבנים. בשלב זה רק אשתו חדיג'ה תומכת בו.

מוחמד מוזמן לפשר בסכסוך שבטים בעיר יתראב, וב"חוזה מדינה" שהוא מכתב להם, הוא הופך למעשה למושל העיר.

ההיג'רה - גם כיום הפונדמנטליסטים הרואים במצב כיום מצב של ג'הליה - בערות, מבצעים התנתקות מהחברה הקיימת, עד שיבוא היום המתאים לחזור ולהשטלט על החברה.

אלא שהלכו עם מומד נקראים "צחאבה" - "החברים, הידידים". במכה נבואותיו נבואות אפוזיציוניות. במדינה הוא השליט, יש לו התגלויות שמראות לו כיצד לנהל את העיר בבעיות היום יום.

הכתב הופיע באיזור מדינת תמוד (איזור תימן) כשהאותיות דומות לכתב הערבי כיום. אך בלי הניקוד ולכן לא יודעים אם זה שין או "סין" וכו'.

למוחמד היו נשים רבות, אך לא יותר מ - 4 בו זמנית, ומכאן המודל ל - 4 נשי המותרות לגבר.

מוחמד כשליט: בניגוד לשייח הוא איננו מנהיג של שבט אחד, אלא עיר והאיזור סביבה. הוא שואף לשלוט בשאר חלקי ערב, כאשר לא ברור אם הכוונה לשאר העולם כבר משלב זה. מוחמד במדינה: הוא הרשות המחוקקת - מה שאללה מעביר אליו, היא הדרך הנכונה לשלוט. (2) הרשות השולטת - הוא המנהיג. (3) הרשות השופטת - לפניו באו להשפט. (4) הרשות הדתית - הוא האימם הראשון (אימאם - מול, מלשון "זה שעומד מול הקהל ומראה להם מה לעשות). לכן מסגד הוא בנוי לרוחב: בכדי להקל על המתפללים. (5) הוא הרשות הצבאית - מנהיג את אנשיו למלחמה.

בתחילת דרכו במדינה, הוא נתקל בשלושה שבטים יהודיים, שנמצאים פה עוד מלפני חורבן בית המקדש השני. מוחמד קיווה שהם יצטרפו אליו, כי האיסלם מאמין באל אחד, ועדיין אינו מגובש מבחינת הפולחן. השבטים היהודים החזיקו את רוב מטעי התמרים שהיו המזון העיקרי אותם לקחו נוסעי השיירות בדרכם למדבר.

הנביא מחפש את הקשר אל היהודים - קורא להם בשם "אהאל אל-פתאב" אנשי הספר. (עם הספר - זו הגדרה של האיסלם!!). האיסלם בתחילה מכיר בזכות היהודים על "הארץ הנבחרת". בחזרו אחרי היהודים, הוא קובע את כיוון התפילה לירושלים. מכאן שמה של ירושלים: "אֻלָּה קִיבְּלָתֵינוּ" - כיוון התפילה הראשון. בשם זה מכנים את ירושלים בעיתונות הערבית עד היום! כן הוא קובע את הצום ביום ה"עשורה" - היום העשירי לשנה החדשה - מקביל יום כיפור. מוחמד קיבל

מהיהודים והנוצרים, הן סיפורי המקרא והן מדרשים ואגדות ו"ערבב" אותם ביחד. למשל: סיפור יוסף ואשת פוטיפר.

מוחמד ניסה לאסלם את השבטים היהודיים. ואכן מצליח לאסלם חלק משבטים - חלק ניכר מהמלומדים המוסלמיים הראשונים, היו יהודים מוממרים. **מבין אנשי שבט בְּנֵי קְאֻנֻקָּה - מאות מבני השבט הזה נרצחו!** ב"חוזה מדינה" היה רשום שהיהודים לא יפגעו. אחר השתנה היחס.

בימי מוחמד היה אדם בשם מוֹסִיִּילִימָה שהיה מלומד ומוכשר יותר מאשר מוחמד. גם הוא הטיף לאמונה באל אחד, אך נשאר כאינטלקטואל, לעומת מוחמד שהפך כבר לשליט בעל יוזמה. לכן אותו מוסיילימה נדחה הצידה, מול מוחמד המעשי!

היהודים הם העם המואשם ב"זיוף" - למרות שידעו את כל הדברים שיופיעו אחרי התנ"ך - הופעת הקוראן, הם "העלימו" את הידע הזה! העובדה שאלהים פיזר אותם בכל הארצות, למרות שהבטיח להם את ארץ הקודש, היא "ההוכחה" לחטאיהם! בסוף תקופת מדינה, מתמלא הקוראן בדברי נאצה ליהודים. כיוון שזה מאוחר יותר זה נכון יותר לפי חוקי ה"נסאח": מה שבא מאוחר יותר מבטל את מה שנאמר קודם - דברי השבח הכתובים כלפי היהודים.

כיוון שמוחמד לא יכול לנצח באותו השלב את אנשי מכה, הוא מכריז שבא "לתקן" את המסורת הנכונה שהשתבשה. אלוהים העביר את המסורת לאברהם וליהודים - אך כיוון שהללו חטאו, הוא שלח להם את ישו! לכן: אם יש ויכוח בין הברית החדשה אל מול התנ"ך, עדיפה הברית החדשה - כי היא מאוחרת יותר ולכן גם עדכנית יותר! **מוחמד מכונה "חותם הנביאים" - האחרון! לכן באיסלם אין מושג של משיח - הוא כבר הכריז על עצמו שלא יחזור. ככל שמתרחקים מתקופה הנביא, הדור הולך ופוחת ונהיה רע יותר! לכן גם גישתם להיסטוריה ולקידמה היא הפוכה משל המערב = אצלם אין קדמה אלה רגרסיה!!**

מוחמד טוען שאברהם פעל במכה, ולא באור כשדים. סיפור הקורבן התרחש עם ישמעאל, ולא עם יצחק. (הכל זיוף של היהודים). אברהם - נקרא "אל חליל" - הידיד - אברהם ידידו של אלהים, שנתן לו את אבן הכעבה.

היחס לנצרות:

האיסלם נותן כבוד רב לישו, שאינו שני אלה למוחמד עצמו! האמונה היא שישו נולד במדבר ולא במערה בבית לחם. אימו, מרים, אחרי הלידה הניסית משהו, נגעה בעץ תמר יבש, והוא מיד פרח ונתן צל לתינוק הנולד, ומים החלו נובעים מתחת לעץ! תפקיד חשוב יש לישו בבוא יום הדין כלוחם להצלת האיסלם!

השפעת הזורסטריות על האיסלם: ב"סופיות". (ה"סופיות" מזכירה במשהו "חצר" של רבי חסידי, וכך גם העליה לקברי קדושים, וכן דברים הקרובים לקבלה!).

שנת 630 - מוחמד לוקח את צבאו לעלייה לרגל למכה. צבאו של שבט קורייש יוצא נגדו. בעיירה חודייביה - שם נחתם הסכם, שכלל: מוחמד יותר על העליה לרגל באותה שנה, יהיו 10 שנים של שביתת נשק, וכן שלא יכרתו בריתות נגד אחרים. בדרך חזרה מוחמד ואנשיו עולים על נאת מדבר בשם ח'יפאר - שם הם הורגים יהודים רבים! אלא שנותרו מוכרזים בתור **דימי - "בני חסות"**.

בשנת 632 - למרות ההסכם שנחתם בחודייביה, מוחמד כובש את מכה. מכאן הסכם "חודייביה" - הסכם שלפי המנהיגים המוסלמיים נחתם עם כופרים, רק כשה נוח להם!!

- יש פסק הלכה של המופתי מאוניברסיטת אל-אזהר, לפיו הסכם השלום בין מצרים לישראל הוא כמו הסכם חודייביה!!
- ערפאת הזכיר את הסכם חודייביה בדברו לפני מוסלמים ביוהנסבורג!
- המופתי של סעודיה, הגדיר את הסכם אוסלו בשם "חוזה חודייביה"!

באיסלם, מוגדר מוסלמי - מי שנולד לאב מוסלמי, או מי שעשה את "העדות". מנהג צום הרמאדאן: 2 השפעות: 1) צום ה"עשורה" שמקורו כנראה יהודי. 2) נזירים נוצרים שעסקו בצומות.

בסעודיה או באירן: מי שנתפס אוכל בזמן הרמאדאן - מוצא להורג! לפי חוקי הרמאדן - מי שנמצא בנסיעה בשיירות המדבר - פטור מהצום, עליו להשלים במועד מאוחר יותר!!

תפילה: תוך כדי נסיעה בשיירה, אפשר להתפלל גם בנסיעה, ולא חייבים לעצור. ניתן לבצע את התפילה מעל גבי הגמל..

מחרוזת התפילה: במקור הקוראני וכתבי החדית, יש 70 שמות לאללה. ממקורות נוספים נוספו עוד 29 עד ל - 99 שמות.

חטיב: נושא הדרשה ביום שישי. דבר בע"פ. אדם בעל יכולת ביטוי מעולה בשפה הערבית הספרותית. דבריו גורמים להתפעלות מיכולתו בשימוש בשפה. הוא תופס את מקומו של משורר השבט הקדום. בדרשה יש תמיד התיחסות לענייני דיומא. הדרשות מלהיבות ומלהיטות את הקהל.

מסגד: בעיקרון - לכופרים אסור להכנס למסגד!! אסור לכופרים ללמוד קוראן ואף אסור להחזיק בקוראן בידיים!

- ברוב המסגדים במרוקו למשל - אסור להכנס ולבקר!

הצדקה: "הזכאת". במדבר - אדם הוא חלק ממשפחה ומשבט. אדם לבד לא יכול להתקיים במדבר. למוחמד הצטרפו אנשים בודדים כלומר מנותקים ממסגרת משפחתית ושבטית. הם לא היו יכולים להתקיים ככאלה במדבר. לכן מיסד מוחמד את מסורת ה"אומה" - הקהילה שתדאג לאנשים בודדים. (כמו הקהילה היהודית או ה - ECCLESIA הנוצרית. ע"י כך מוחמד מעודד את עזיבת השבט ומתן תמיכה כלכלית במקום ממוסדות הקהילה. המס לצדקה במקור היה של 8% כיום - כ - 2.5% על סחורות וכסף.

חאג': בכל שנה מגיעים למכה כ - 2.5 מיליון עולי רגל. יש עשירים שיכולים להרשות לעצמם לבוא כל שנה. לגבי מיליארד מוסלמים, פרוש הדבר - שרק מעטים יזכו להגיע. לכן התואר חאג' או חגה הוא כל כך חשוב!. לעיתים, כל הכפר אוסף כסף בכדי לשלוח נציג למכה. יש ראשי מדינות או משפחות עשירות, הממנות משלחות לצרכי העליה לרגל, כדי שהקדושה "תדבק" אליהם.

האבן נקראית הכעבה. המבנה שעליה נקרא "בית הכעבה". המבנה הראשון נבנה ע"י עבד אל-מלך (עבד המלך), שגם בנה את המסגד בירושליים. בימי הוואאבים - במאה ה - 18, המבנה נהרס - כנגד פולחן קדושים. היו אליו רדיקלים פוריטנים שהרסו את המבנה, ואף הרסו את המבנה שעל קבר הנביא במדינה!! - כדי שלא לשתף את הפולחן באללה בעוד משהו - אפילו קברי קדושים. הם השתמשו בהאשמת שֶׁרֶפּ = חטא השיתוף, בוא מואשמים לרוב הנוצרים!).

הסטוריה

הראשידון: "ישרי הדרך":

1. אבו בכר 632-634.
2. עומר אבן אלח'טאב. 634-644.
3. עות'מאן. 644-656.
4. עלי. 656-661.
- בית אומיה: 661-750.
- בית עבאס: 750-1258.

מיד אחרי מותו של הנביא, התכנסה מועצת עוזרי הנשיא - ה"שורא", בכדי לבחור ביורש. הוחלט ש"ממלא המקום" למוחמד יקרא בשם "חליפה" - מלשון - להחליף!

הראשון שנבחר: 1) אבו בכר - ה"צדיק" - שהיה מבוגר מכולם. אביה של עשישה אשתו של מוחמד ביום מותו. היה כבן 60 כשנבחר, כפוף, לבוש בפשטות, וזקנו צבוע אדום - כמנהג המוסלמים באותו הזמן. הוא נבחר כיוון שהם ידעו שלא יחיה עוד שנים רבות, והוא אכן נפטר אחרי שנתיים בלבד. זמנו היה מאופיין במלחמות אכזריות הנקראות רִיזָה - החזרה (לתקופת הג'הליה). כאשר מוחמד מת, הרבה ראשי שבטים ביטלו את ההסכמים שהיו להם עם מוחמד, והיה חשש שהארגון המוסלמי יקרוס. אבו בכר יוצא נגד שבט קריב, ובכח מחזיר אותם לחייק האיסלם! אבו בכר הוא זה שהציל את התנועה מהתפוררות, במחיר אנושי נורא. -הערה היסטורית: זוהי התקופה של שיא בהתקפות שבין הפרסים לביזנטים. הקיסר הביזנטי היה הירארקליוס, והפרסי - יזדאגרד. כחלק מהמתקפה הזאת, פלשו הפרסים, בשנת 614 לא"י, והחריבו את כנסיותיה. לאחר מכן הביזנטים יצאו למתקפת נגד, וגירשו אותם מארץ הקודש. האיסלם נכנס בדיוק ל"תפר" הזה של המעצמות המחלישות זו את זו.

לאבו-בכר היו מצביאים מעולים. אחד הטובים שבהם היה **ח'אלד איבן אל-וליד**. תחילה הוא נלחם נגד מוחמד, אך משהתאסלם, הפך לאחד מגדולי המצביאים. בהתקפה על עיר ספר בשם **מועטה**, בעמק הערבה שבארץ, בראש 3,000 לוחמים, הם כובשים מרכז חשוב זה שייצר חרבות משובחות. **היתה זו המתקפה הראשונה של עולם האיסלם על האימפריה הביזנטית**. ח'אלד קיבל את התואר: "סייף האיסלם".

בשנת 635, אותו ח'אלד איבן אל-וליד, חוצה את המדבר מערב הסעודית, כשהו שוחט גמלים לאורך הדרך על מנת להתקיים. בא"י, ליד אג'נדין, הוא מצטרף לשאר הכוח המוסלמי, והם כובשים את דמשק - שנת 635. סוד הכיבוש, שהפך לדרכם לאורך כל הדרך: הסובלנות הרבה כלפי הנכבשים. הנה לדוגמא ההצהרה שנתן המצביא ח'אלד לתושבי העיר דמשק: "בשם אללה הרחמן והרחום, ייאות ח'אלד אבן אל-וליד לתת לתושבי דמשק... הוא מבטיח לתת להם בטחון לחייהם, לרכושם ולכנסיותיהם. חומת העיר לא תיהרס, ושום מוסלמי לא ישוכן בבתייהם. על זאת אנו נותנים להם את ברית אללה ואת חסות נביאו, הכליפים והמאמינים. כל עוד ישלמו את המס, אך טוב יבואם כל הימים."

לאחר כיבוש דמשק, הבין השליט הביזנטי היראקליוס את חומרת המצב. הוא מארגן צבא מאומן היטב ומשוריין בשריון כבד, ועולה לכיוון דמשק. המוסלמים, בהנהגת ח'אלד אבן אל-וליד, נוטשים את דמשק, ומארגנים את צבאם בדרום רמה"ג, מעל **לנהר הירמוך**. הקרב המכריע נערך ב - 636. באותו היום הרוח העזה העיפה המון אבק אל מול פני הצבא הביזנטי הבא מצפון, והתבוסה שלהם היתה מוחלטת. מפקד הצבא הביזנטי, תיאודורוס מצא את מותו. מכאן ועד לכיבוש מוחלט של סוריה וישראל כיום, המרחק היה קצר ביותר.

2) עומר אבן אלח'טב: = פרושו "חוטב העצים". הוא היה בחירה טבעית. הדמות הבולטת מבין כולם. אדם גדל מימדים וקרח, כחוש ולבוש בגד פשוט. הנביא היה מתייעץ עימו לעיתים קרובות. את אבו בכר בחרו מתוך כבוד. כנראה שאביו של עומר היה חוטב עצים ומכאן שם משפחתו. מנהיג כריזמטי ומוכשר ביותר. הוא זה, שאחרי יצוב התנועה, מחליט לפרוץ ולכבוש את שאר העולם. הוא מבסס את המנגנונים השלטוניים, הנחוצים לקיום של אימפריה. (תחילה השתמשו במטבעות ביזנטיות או ססגניות וחלק ניכר מהבירוקרטיה הקודמת הושאר על כנו). בירושלים: בשנת 637, הפטריארך של העיר, סיפרוניוס, הסכים להכנע, אך ורק בפניו. וכך רכב עומר, לבוש בבגדו הפשוט, וקיבל את כניעת העיר ירושלים. הרחבה שלפני מגדל דוד נקראית בשם: כיכר עומר ויש גם רחוב עומר. הוא זה שכבש את ירושלים, וניקה את הר הבית מערמות של זבל. בימי עומר עדיין אין ירושלים קדושה לאיסלם. מתחילה החדירה למצרים ולצפון אפריקה - 639. חודר לא"י ולסוריה עד לעצירה ע"י הביזנטים. כן היתה פריצה מזרחה, לכיוון ירדן, עירק, ובקרב קדאסיה הביסו את האימפריה הססגנית ופלשו לאירן. **מלך הססאנים נהרג!** (שנת 644).

הח'ליף עומר כינה עצמו בשם "אמיר המאמינים" ובשם זה השתמשו יורשיו אחריו. הוא גילה סובלנות כלפי אלה שנכנעו לפניו, ותנועת ההתאסלמות היתה ניכרת. אותם אלה שהצטרפו לאיסלם כונו בשם "מוואלי". היה צורך פורמלי, ששבט ערבי יאמץ את המצטרפים החדשים. ההצטרפות הניכרת יצרה בעיה כלכלית: המוסלמים, החדשים והוותיקים, היו פטורים ממסים, פרט לחובת ה"זכאת". בעוד שיהודים ונוצרים היו חייבים הן במס גולגולת והן במס קרקע. הפטור הגורף גרם לקשיים רבים על אוצר הממלכה.

- סופו של הח'ליף עומר היה גם הוא טראגי - עבד נוצרי מפרס, שנטר לו טינה עזה, רצח אותו בבואו למסגד לתפילה. לפני שמת, הוא הספיק לומר, שהוא שמח שנוצרי הוא שהרגו, ולא מוסלמי!

(3) עות'מאן - איש חלש ולא כריזמטי. הוא מייצג את החמולה העשירה שלו במאבק בין החמולות. הוא נבחר בגיל מבוגר, והיה חובב מלבושים נאים ויקרים. הוא היה הראשון מבין משפחת אומיה שהתאסלם, כאשר שאר המשפחה עדיין לחמה כנגד האיסלם. בני המשפחה העשירה והחזקה הזו, הבינו שהאיסלם הוא הכח העולה, והחליטו ל"קפוץ על העגלה" ואף להפכה, דרך דמותו של עות'מן החלש למטרותיהם. הוא מינה רבים מקרובי משפחתו לתפקידים כמו - מינה את בן אחיו - מוע'וויה כשליט דמשק. אך כאשר הוא החליף מושל מוצלח במצרים בדודו, שעסק בעיקר בגביית מיסים, עלתה קבוצה של 500 מוסלמים מצריים על ארמונו, וכמה מהם חדרו אל תוך הארמון, ורצחו את עות'מן.

בימיו של עות'מן נחתם הקוראן! שנת 654. הקוראן חולק סורות, פרשים, לפי האורך. הראשון כולל כ - 300 פסוקים, והאחרון כמה שורות ספורות. בראש כל פרק כתוב: "הורד במכה" או "הורד במדינה". את הסורה חילקו לשורות שנקראות אָיָה = סימן. (מכאן השם איטולה = סימן אלוהים!). עותמן היה החליף הראשון שנרצח, 12 שנה אחרי תחילת תקופתו! כמו כן קבע הוועדה את 7 נוסחי הקריאה וההטעמה שבהם מותר לקרוא את הקוראן!

(4) עלי - היה נשוי לפטימה, בתו היחידה שנותרה למוחמד. בן דוד של מוחמד - אבו-טאלב. כשהתמנה הוא כבר מבוגר, שמן וקרח. היו לו אוייבים רבים בחצר השלטון. אחת מהן היתה עיישה, אשתו האחרונה של הנביא מוחמד, (ביתו של אבו בכר). עלי חשד בעיישה בבגידה. לפי המסופר, פעם היא הגיע באיחור למדינה, בנסיעה של הנביא ופמליתו. כשהגיע, בחברת איש שבט צעיר, סיפרה שרדיד שלה אבד במדבר, והיא והצעיר נותרו מאחור לחפש אחריו... עלי סיפר על המקרה לנביא מוחמד, והיא נטרה לו על כך טינה כל השנים! לכן, כאשר עלה לשלטון עלי, עיישה חברה לשני מורדים כנגדו. הם יצאו לעיר בצרה בעירק, ומשם האשימו את עלי, בכך שנמנע להביא את רוצחי עות'מן למשפט. עלי יוצא עם אנשיו וצבאו לעיר כופא, כ - 300 ק"מ צפונית-מערבית לבצרה. הקרב הנערך בין אנשי עלי למורדים מכונה "קרב הגמל". וזאת משום שעיישה ישבה על גב הגמל ועודדה את המורדים בעלי. למרות זאת, המורדים הובסו בקרב, ועיישה הוחזרה לבצרה, שם סיימה את חייה בבדידות. עלי מחליט להשאר בכופא ומשם לנהל את הממלכה. הוא מנסה להפטר מהמינויים של עות'מן, וביניהם מינויו של מועווייה כמושל דמשק. בינתיים מועווייה צובר כוח עצמאי. הוא קירב אליו אנשים שעלי

הדיח ממשרותיהם, כמו למשל את עמר שהיה מושל מצריים והודח. אותו עמר ימציא תחבולה שתעלה לעלי במשרתו ובחיו... **מועוויה לא קיבל את עלי כחליף, אלא מגדיר את עצמו כחליף בדמשק!!** מועוויה מאשים למעשה את עלי בשיתוף פעולה עם רוצחיו של עות'מן!! הוא דורש ממנו להביאם למשפט, שאם לא, חוקי נקמת הדם מחייבים אותו לנקום את דם דודו הנרצח.

במשך 5 השנים של שלטונו, עלי מנהל קרבות ונכשל. הקרב המכריע היה בשנת 657 ליד העיר הרומית ההרוסה, ציפון, בעמק הפרץ. כאשר נראה היה שלוחמיו של עלי עומדים לנצח בקרב, הפעיל עמר, המושל המודח של מצרים, תחבולה. הוא הצמיד לכידוני חייליו, דף מן הקוראן, ובו הפסוק: "לאללה לבדו ההכרעה". וכך נמנעו חיילי עלי להלחם ולהרוג לוחמים המחזיקים בדפי הקוראן בידיהם. עלי הסכים לבוררות. בכך הוא הודה למעשה שיש ויכוח לגיטימי על מי הוא הח'ליף! קבוצה גדולה מאנשי עלי, שראו בהסכמתו של עלי לבוררות, חילול הקודש נפרדו ממנו, והקימו את קבוצת החאריג'ים או החוואראג'. עלי יותא לקרב נגם ואף מנצח אותם, בשנת 658 במרכז עירק של היום. אך מועוויה מנצל את המצב וכובש את מצריים מידי אנשי עלי, ושולט כשליט עצמאי.

בשנת 661, כאשר עלי נכנס לתפילה בכופא, התנפל עליו אחד מאנשי החוואראג' והרגו בפגיון.

אחרי רציחתו של עלי ע"י החוואראג' **מועוויה, הפך לראש שושלת האומיית. שושלת זו שלטה במשך 90 שנה!!** המרכז שלהם בדמשק. מכונה ה"אימפריה הערבית" כי נשלטה ע"י ערבים. **בשנת 750 לספירה, מתארגנת אפוזיציה פרסית העולה על השלטון הערבי שהופך למיעוט, וכך נוסדה שושלת בית-עבס, שמקורה בח'וראזאן במזרח. לכן, ואחר הם עוברים לבגדד.** (זו תקופת הארון-אל ראשיד, וסיפורי "אלף לילה ולילה"). במשך 200 השנים הראשונות הם מהווים שלטון מרכזי, אחר עוד כ - 200 שנה הם הופכים לנסיכויות רבות ושונות, **עד שבשנת 1258 המונגולים כובשים אותם,** ושורפים את הספריה הגדולה של בגדאד!

ארבעת החליפים הראשונים נקראים בשם "ראשידון" - "ישרי דרך", והם במעמד שהוא מעט נמוך ממעמדו של הנביא.

לאימפריה האומיית, היה מצביא בשם: קוּטַיבָּה אַבְּן מוּסַלֵם - מצביא אדיר שהביא לכיבוש כל מרכז אסיה - **עד לסין!** בתקופת שלטון בית אומיה - הגיע האיסלם **עד לספרד.** פריחה של תרבות, ושל מסחר. דמשק בזמנם היא אחת הערים החשובות ביותר בעולם!

אך כבר בתוך האימפריה האומאית מתחילה הפלגנות:

סיעת עלי - ה"שיעה" הריצו את השמועה שמוחמד, על מיטת מותו, הכריז שעלי יהיה יורשו. ה"שיעה" תמכה בבני עלי: חסאן = "הטוב" ובחוסייין = (ביטוי

הקטנה, משהוא כמו אודי "חמודי). חסאן היה איש חלש, וכנראה נרכש בכסף ע"י בני מועוויה. **חוסין נרצח בכרבלה**, לפני שהצליח להקים מרכז מתחרה לבגדאד. יזיד - בנו של מועוויה הוא זה המנהל את הקרב הנורא.

ה"שיעים" הפכו למושג דתי. הם יצרו מושג של ה"אור האלוהי" שירד על סבו של מוחמד וממנו "התחלק" לאביו של מוחמד - אבי עלי. האור לא פוחד במעבר מאדם לאדם, כשם שאין אור הנר פוחד במעבר מנר לנר. (להזכיר: אביו של עלי ואבי מוחמד הם אחים, ומכאן שעלי הוא בן דודו של מוחמד, וכן חתנו).

ה"אור" האלוהי ירד על מוחמד ועל עלי - עלי הופך לשווה ערך למוחמד. כאשר הוא מתחתן עם ביתו של מוחמד, פטימה, ה"אור" מתאחד אצל בניו של עלי. אצל ה"שיעים" עלי הוא ה"אימאם" הראשון והגדול מכולם. האימאם השני היה חסאן בנו, שוויתר, ואחריו חוסין שנרצח בקרב כרבלה. בקרב כרבלה, שרד בנו של חוסין - שהפך לאימאם הרביעי. תומכי האימאם השביעי - האיסמאליים, מונים כיו כמה מליוני מאמינים. הם רואים במנהיגם - האגה חאן, כאימאם כמו עלי. כל שנה נותנים לו מאמיניו ליום הולדתו, זהב כמשקל גופו!!!

אצל השיעים, האימאם ה"נעלם" הוא דמות המשיח. הוא קיים, ועתיד לגאל את העולם כאשר יופיע יום אחד.

- מאמיני האימאם ה-12 כוללים את אוממיה, דרוזים, עלווים והבהאים!
- כאשר השאח היה יושב על כס מלכותו, היה לצידו כס עוד יותר מפואר שחיכה ל"אימאם הנעלם". היו שקראו לחומני בשם האימאם הנעלם, והוא לא הכחיש בתוקף רב מדי. בשיעה יש נטיה לפלגנות, כי לכל אימאם יש כמה צאצאים שהתמיכה מתחלקת ביניהם.
- העלווים והדרוזים הקימו שלטון בסוריה, כיוון שתחת השלטון הצרפתי, הם היו אילו שגוייסו לצבא. העלווים הם כ- 12% מתושבי סוריה. הם שולטים בסוריה באופן רצוף מאז השלטון הצרפתי. העלווים הם שיעים מוזרים: הם מאמינים בעלי, כשיעים, אך בו זמנית כוללים אמונות אליליות בירח ובשמש, ואף כוללים אמונה נוצרית: חוגגים את חג המולד למשל! אסד עולה לרגל למכה, כי לפי חוקת סוריה הוא חייב להיות מוסלמי למרות שאסד לא לגמרי מוסלמי.
- **מאפיני השיעה: (1)** אמונה ב"אימאם". כלומר מי שקיבל את "האור" האלוהי. הדת נקראת גם איממניה. לעלי הם קוראים בשם וואלי - ידידו של אללה. (2) יש להם תוספת לארכאן אל-איסלם - חמשת מצוות האיסלם. הארכאן השישי: להאמין בעלי כידידו של אללה. (3) הם בנויים במערכת היררכית מוגדרת מאוד: המולה הוא מנהל המסגד ברמה הנמוכה ביותר.

בדרגות הגבוהות יותר נמצא: חוֹזָאט-אֶל איסלם = "מטרת האיסלם". הדרגה הגבוהה ביותר היא של איטולה - "סימן אלוהים". (יש כ- 10-15 איטולה). בסונה סגרו את האפשרות לחדש ולהוסיף פרשנות חדשה, כיוון ששערי האֶגְ'תִּיהָד = "ההתאמצות" נסגרו על מביני האיסלם. ולכן אסור באיסור חמור לחדש. בשיעה לא היה סגירה של שערי שמיים, ולכן ההשפעה על האיטולה למינהם נימשכת, והם יכולים להשפיע ולחדש. (איטולות - אסור להגיד כי זה שם הריבוי של אללה שהוא רק ביחיד. לכן הריבוי - איטולהיים!!). 4) "תאקיה" - סודיות, העמדת פנים. ניתן להם זכות להעמיד פנים כי הם נרדפים. כך למשל הם רשאים להציג את עצמם כסונים במידת הצורך!! 5) הדגשת "מות הקדושים". הזדהות רבה מאוד עם הסבל של הניספים בקרב כרבלה, שחל ביום ה"עשורה"? (זהו היום בו החל צום הרמדאן המקורי). יש עליה לרגל לכרבלה, לבקר את קבר חוסיין. (איזור שיעי בדרום עירק). קברו של עלי עצמו נמצא בנג'אף, גם היא בדרום עירק.

קוראן: כיצד להפיץ אותו עם הגדלת האימפריה" 1) הפיצו את השפה הערבית ביחד עם הגדלת האימפריה. 2) הקוראן נתגלה בערבית, ולכן ראוי לקרוא אותו רק בערבית. 3) עסקו גם בתרגומים, כמו בפקיסטאן. הוא קיים גם בשפת האורדו בהודו.

מהדי - פרושו "זה שמונחה בדרך הטוב" (ע"י אללה). באמונה העממית הסונית, יש צפיה לדמות מופלאה כזו שבתוכו.

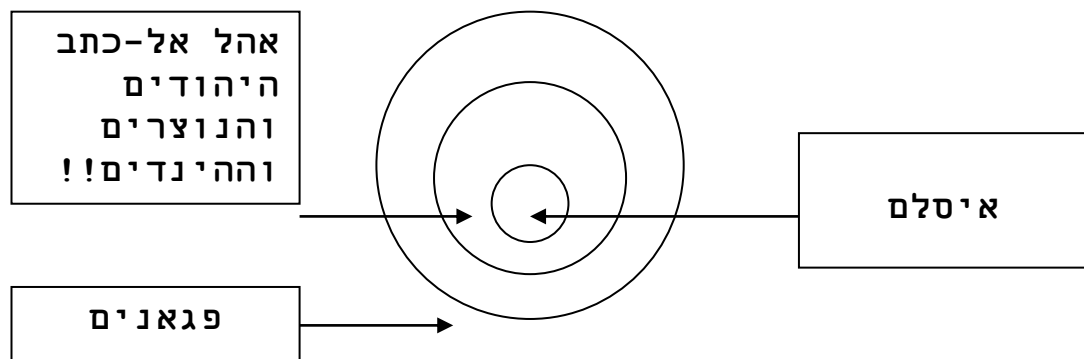
השיעה השתלטה על איראן מאז המאה ה- 16. מאז יש בה רצף של איתולהים. חומני גורש מאירן בשנת 1963, וישב בנג'אף שבעירק. בשנת 1975 גורש ע"י סאדם חוסיין לפריז. חומני כתב ספר בשם: "שלטון איש ההלכה" (?), ולפיו - מי שצריך לשלוט במדינה הוא איש הדת ולא שליט חילוני.

הערת אגב: ישו באיסלם: יופיע ביום הדין, וישתתף במלחמת גוג ומגוג, וישו עצמו יתאסלם.

בכל מקום שהאיסלם חדר לתרבות אחרת הוא "כבש" אותה תרבותית ובשום מקום לא "נכבש" על ידי תרבות העולה עליהם. איך להסביר שנוודים חסרי כל רקע שלטוני, פוליטי, אדמיניסטרטיבי, כבשו שטח כה גדול וכה מהר. האימפריה שלהם שלטה על שטח גדול מהאימפריה הרומאית. ובכל זאת, תוך פחות ממאה שנה, בניגוד לאימפריות של אלכסנדר מוקדון והמונגולים שקרסו מהר, הרי

האיסלם קיים וכיום הולך ומתפשט. באפריקה כיום - ההתפשטות מהירה מאוד. את ההסבר הטוב ביותר לעליית האיסלם נתן איבן-ח'אלדון במאה ה-15 בצפון אפריקה. הוא נתן הסבר כללי לתופע, ובכך הקדים את כל ההיסטוריונים והסוציולוגים לעתיד לבוא. כאשר שבט מתגבש, הוא בונה לעצמו "היסטוריה" - מושגי, תרבות משותפת. כאשר השבט מגיע ל"בגרות" - השבט מתחיל להתפשט החוצה. זה קורה לדבריו לכל חברה אנושית. וכך קרה לשבטי הנוודים הבדווים. כאשר הם מגיעים להשגת האימפריה, הם הופכים להיות נרפים, מסואבים ומושחתים. (קוראים לזה "מדינה קשה" מול "מדינה רכה" בסוציולוגיה). תהליך כזה לוקח 4-5 דורות - כלומר כמאה שנה אחרי ההתפשטות מגיעה הירידה.

עולם האיסלם בנוי כמו "טבעות":

האילסם מצא מקום ליהודים ולנוצרים - אך בתור **דימי** - בני חסות, ובעלי מגבלות רבות. משלמים **ג'זיה** - **מס גולגולת!!**

היהודים: יש לחשווד בהם. הם זייפו את כתבי הקודש